

Arrest

nr. 100 990 van 16 april 2013
in de zaak RvV XX / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 90 073 van 22 oktober 2012 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, loco advocaat D. ABBELOOS, die loco advocaat P. DE PAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 5 augustus 2010 een aanvraag in voor het bekomen van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie. Zij is de moeder van de heer C. M., met de Belgische nationaliteit.

Verzoekster zou, alvorens naar België te zijn gekomen, illegaal in Denemarken hebben verbleven.

Zij legde een Turks paspoort met vervallen Deens visum voor, haar geboorteakte en die van haar zoon en de loonfiches van deze laatste.

Zij werd uitgenodigd om ten laatste op 4 november 2010 bewijzen voor te leggen van onvermogen, van stortingen in het verleden en van het niet ten laste zijn van het OCMW.

Verzoekster maakte hierop de volgende documenten over:

- loonfiches van haar zoon,
- bewijs dat zijn niet ten laste is van het OCMW,
- bewijs van onvermogen in het land van herkomst,
- handgeschreven attesten van verschillende personen die verklaren geld te hebben gekregen ter onderhoud van verzoekster, verblijvende in Denemarken.

Op 27 december 2010 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan grondgebied te verlaten. Het beroep tot schorsing en nietigverklaring werd bij arrest nummer X door de Raad verworpen.

Op 15 november 2011 huwde verzoekster met de heer M. C., van Belgische nationaliteit. Zij diende op 13 december 2011 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 8 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2011 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: N.

Nationaliteit: Turkse Geboortedatum: 01.01.1964 Geboorteplaats: Kelhasan

Identificatienummer in het Rijksregister: 64.01.01 802-34 Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(. . .)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Betrokkene legt een werkloosheidsuitkering van haar Belgische echtgenoot voor. Aangezien geen bewijzen worden voorgelegd dat hij actief op zoek is naar werk, worden deze inkomsten niet aanvaard als bewijs van de bestaansmiddelen zoals hierboven gesteld.

De werkloosheidsuitkering en de loonfiches van de kinderen van de Belgische echtgenoot van betrokkene worden niet aanvaard aangezien deze niet als stabiel kunnen beschouwd worden. Van zodra de kinderen of betrokkenen zelf immers afzonderlijk zouden gaan wonen, vallen deze bestaansmiddelen weg.

Betrokkene heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de hierboven vernoemde voorwaarde. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op:

*“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster geen middel aanvoert zoals vereist door artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Verzoekster beperkt zonder aanduiding van zich tot een feitelijke uiteenzetting van de geschonden geachte rechtsregel.
Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebreke aan een uiteenzetting van middelen.”*

Ter terechtzitting hierop gewezen doet de verwerende partij afstand van haar exceptie.

2.2. De Raad wijst erop dat hij de hierboven omschreven exceptie reeds heeft verworpen bij arrest nr. 90 073 van 22 oktober 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

*“In de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Wordt aangevoerd dat de werkloosheidsuitkering die door de echtgenoot van verzoeker ontvangen wordt niet in aanmerking kan genomen worden voor de beoordeling van de toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien de echtgenoot van verzoekster niet bewijst dat hij actief werk zoekt, zoals vereist is volgens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.
De echtgenoot van verzoekster genoot een werkloosheidsuitkering voor de periode van september tot november 2011 (stuk 5).*

Eind 2011, meer bepaald in de maanden september, oktober en november 2011 ontving de echtgenoot van verzoekster een werkloosheidsuitkering (stuk 4).

In de periode voordien, meer bepaald van 14 juni 2004 tot 27 juni 2011 (zijnde een periode van 7 jaar) was de echtgenoot van verzoekster tewerkgesteld bij het bedrijf (...) (stuk 6). De echtgenoot van verzoekster is in dit bedrijf ontslagen nadat de behandelend geneesheer en de arbeidsgeneesheer vaststelden dat betrokkene volledig en definitief ongeschikt was om zijn functie verder uit te oefenen (stuk 7). Uit het medisch onderzoek dd. 29 juni 2011 bleek immers dat de echtgenoot van verzoekster niet meer in staat was arbeid te verrichten die belastend is voor de nekwenen.

Ondanks zijn medische problemen heeft de echtgenoot van verzoekster diverse stappen ondernomen om actief te blijven op de arbeidsmarkt. Zo heeft betrokkene zich tot de VDAB gericht voor een aanvraag tot medisch/psychisch/psychologisch advies (stuk 8). Hieruit blijkt reeds duidelijk de intentie van verzoeker, ondanks zijn medische problemen, om opnieuw aan het werk te gaan.

Op 13 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op hetzelfde ogenblik werd op naam van de echtgenoot een arbeidsongeschiktheid (+ 66%) geregistreerd (stuk 9). Sinds dat ogenblik ontvangt de echtgenoot van verzoekster een arbeidsongeschiktheidsuitkering, die momenteel ongeveer 1.320,30 EUR per maand bedraagt (stuk 10). Daarenboven heeft de echtgenoot van verzoekster een inkomen als verhuurder van de woning, gelegen te (...) (stuk 11), dewelke eigendom is van de echtgenoot van verzoekster (stuk 12). Hieruit verwerft de echtgenoot van verzoekster een inkomen van 600,00 EUR per maand.

Ook de woning waarin verzoekster en haar echtgenoot thans verblijven is eigendom van de echtgenoot van verzoekster (stuk 13).

De echtgenoot van verzoekster ontving op het ogenblik van de aanvraag van verzoekster een werkloosheidsuitkering, doch was gezien zijn medische toestand op dat ogenblik reeds niet meer in de mogelijkheid om arbeid te verrichten. Dit blijkt reeds uit het feit dat de echtgenoot van verzoekster onmiddellijk na de aanvraag arbeidsongeschikt werd verklaard.

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekster in het jaar 2012 nog vakantiegeld ontvangen ten bedrage van 1.278,29 EUR (stuk 14).

De echtgenoot van verzoekster beschikt thans, gelet op zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, gezien zijn bestaansmiddelen duidelijk 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie overtreffen.

Ondanks de medische problemen heeft de echtgenoot van verzoekster toch nog inspanningen geleverd om een nieuwe job uit te oefenen, hiervan getuige de aanvraag tot medisch/psychisch/psychologisch advies bij VDAB (stuk 8).

Bovendien hadden ook de inwonende kinderen van verzoekster op het ogenblik van de aanvraag een vast en stabiel inkomen (stuk 15, 16 en 17).

Gezien de medische toestand van de echtgenoot van verzoekster en het feit dat deze thans geen werkloosheidsuitkering meer ontvangt doch wel een arbeidsongeschiktheidsuitkering betekent bovendien dat de echtgenoot op heden geen bewijs meer dient voor te leggen actief op zoek te zijn naar werk."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Het komt de aanvrager van een recht op verblijf toe om alle nuttige inlichtingen ter beoordeling van de aanvraag over te maken. In casu werden met betrekking tot de bestaansmiddelen enerzijds attesten van betaling van werkloosheidssteun overgemaakt en anderzijds loonfiches van de kinderen. De bestreden beslissing motiveert duidelijk waarom deze stukken niet volstaan als bewijs van bewijsmiddelen. Deze motivering wordt door verzoekster niet betwist. Thans legt verzoekster nieuwe stukken voor met betrekking tot de eerdere betrekking van haar echtgenoot, diens arbeidsongeschiktheid, een stuk van de VDAB, stukken met betrekking tot diens arbeidsongeschiktheid, met betrekking tot hun eigendom en stukken betreffende het vakantiegeld.

Geen van deze stukken heeft verzoekster neergelegd bij het indienen van haar aanvraag, noch heeft zij deze aanvraag geactualiseerd. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat zij rekening zou houden met stukken waarvan zij geen kennis heeft of kon hebben.

In de hypothese dat de Raad deze uiteenzetting zou beschouwen als een "middel", is dit "middel" ongegrond."

3.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtnutkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een

ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te houden met de werkloosheidsuitkeringen voor de periode van september tot november 2011. Zij wijst erop dat voordien de echtgenoot van de verzoekende partij gedurende een periode van zeven jaren is tewerkgesteld geweest. Hij zou ontslagen geweest zijn omwille van medische redenen en thans invaliditeitsuitkeringen genieten.

Vooreerst dient de verwerende partij gevolgd te worden waar deze stelt dat geen rekening kan worden gehouden met stukken en argumenten die haar niet werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheids-toetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft kenbaar gemaakt dat haar echtgenoot al zeven jaren was tewerkgesteld en dat hij arbeidsongeschikt was geworden, een werkloosheidsuitkering ontving en dat hij diverse stappen had ondernomen om ander werk te zoeken. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij deze gegevens aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus kan de verwerende partij niet verweten worden geen rekening te houden met huuropbrengsten die niet zijn meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing en met de invaliditeitsvergoeding waarop de echtgenoot van de verzoekende partij thans gerechtigd zou zijn. Evenmin werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing dat de echtgenoot van de verzoekende partij al jaren was tewerkgesteld en dat hij zich tot de VDAB heeft gericht om opnieuw werk te zoeken. Deze gegevens en de bijhorende stukken zijn niet overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Ook is de verwerende partij niet tijdig in kennis gesteld van het ontvangen vakantiegeld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een attest van betalingen van werkloosheid (uitkeringen van september 2011 tot november 2011) aan haar echtgenoot heeft bijgebracht alsmede verschillende loonbrieven die betrekking hebben op de periode voorafgaand aan de uitbetaling van de werkloosheidsvergoeding (maanden september 2011 tot en met november 2011). Tevens werd een eigendomsakte bijgebracht van een onroerend goed gelegen op het adres waar volgens het verzoekschrift de verzoekende partij verblijft.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat het aangevraagd verblijf van meer dan drie maanden is geweigerd enerzijds omdat geen rekening wordt gehouden met de loonfiches van de kinderen omdat deze niet als stabiele inkomsten kunnen worden beschouwd nu de kinderen afzonderlijk zouden kunnen gaan wonen. Dit laatste motief wordt niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift en lijkt de Raad kennelijk redelijk.

Anderzijds acht de bestreden beslissing de voorgelegde stukken die de werkloosheidsuitkeringen van de echtgenoot betreffen niet afdoend omdat niet is aangetoond dat de echtgenoot van de verzoekende partij ook actief op zoek is naar werk. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. De voorwaarde dat het bewijs wordt voorgelegd van het actief zoeken naar werk indien de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste inkomsten bestaan uit werkloosheidsvergoedingen staat uitdrukkelijk vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze voorwaarde wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij vergenoegt zich er enkel mee te stellen dat zij thans actief werk zoekt maar laat na aan te tonen dat zij hiervan enig bewijs heeft overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat thans geen bewijs meer dient te worden voorgelegd dat de echtgenoot actief werk zoekt omdat hij een arbeidsuitkering ontvangt kan relevant zijn voor een toekomstige aanvraag maar is irrelevant voor de beoordeling van het geschil nu deze gegevens niet aan de verwerende partij werden meegedeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de hoegrootheid van de werkloosheidsuitkering bepalend is geweest om de aanvraag af te wijzen.

Bijgevolg toont de verzoekende partij met haar betoog geen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN